

nogle af dem, at hvis de slog en saadan Betjent i hans Ansigt, vilde jeg ikke straffe dem."

Men Betjenten bliver og erholder senere, da han afskediges af andre Grunde, en Anbefaling af Inspektøren. Man spørger sig selv, om det virkelig er et voksent Mandfolk, der handler her. Man spørger sig, hvorfor i Alverden Betjenten ikke øjeblikkelig smides paa Porten og Fangerne underrettes om, at det er sket, straks, uopholdeligt, og Grunden hvorfor. Men i Stedet for tales og tales der med Fangerne, man fortæller dem, at de under disse Omstændigheder ustraffede kan slaa en Betjent i Ansigtet, og der udvikler sig selvfølgelig en lang Række af „Sager“ ud af dette Tilfælde, der er saa oplagt som noget i denne Verden, blot det gribes an efter sit eget klare Indhold og ikke efter Ideer om Hensyn til den ene og anden Side, der umuligt kan andet end nedbryde Tjenesteaaend og -tone.

Hvilket Betjentmateriale Inspektøren til Tider maatte lade sig nøje med, fremgaar af den nylig citerede Episode, og Grunden hertil kan man læse ud af Inspektørens egen Fremstilling, der her er klar og skarp, men som ogsaa rummer en Anklage opefter, skønt den ikke er udtalt. Det hedder i Inspektørernes Indlæg, Side 7:

„Naar Betjentene H. og N. P. N. finder det uheldigt, at der er antaget Reservebetjente, hvis Forhold ikke forinden var blevet undersøgt, og som derefter viste sig at være straffede Personer, da kan jeg tiltræde dette. Men der har intet Valg været levnet mig. Da jeg efter Sagens Natur ikke kunde love pladssøgende Personer fast Tjeneste, og der saaledes var Tale om „løst Arbejde“, har jeg kun kunnet faa „løse“ Arbejdere; af disse findes der overhovedet ikke mange i denne relativt lille By, og da Straffeanstalten betaler mindre Dagløn end andre lokale Arbejdsgivere, har jeg maattet nøjes med de daarligste. Folk *skulde* jeg have. Ingen har mere beklaget dette Forhold end jeg“.

I dette Nødraab rummes en stærk Anklage mod Fængselsdirektøren. Landets Fængselsvæsen maa altsaa i Stillinger, der bringer vedkommende i direkte Berøring med Fangerne, nøjes med løst ansatte Folk, der lønnes daarligere end af private Arbejdsgivere. At der, som Akterne viser, kommer fuldstændig uegnede, ja, endog straffede Personer blandt Opsynet indenfor Fængselet, forstaar man jo derefter, men hvorledes skal man kunne undskylde det? Har Rigsdagen erfaret noget om disse fortvivlede Forhold fra Fængselsdirektøren, eller er der fra denne Mynighed i det hele indgivet noget Krav om Lønninger for Anstaltens løse og faste Betjente, der viste Umuligheden for disse af at opretholde en Løvefod, der f. Eks. med Hensyn til Kosten svarede til Fangerne. Vi ved intet derom, men Mindretallet forstaar, at det ikke kan bidrage til Opretholdelse af Tjenesteaaend og -tone, at Betjentene, som Akterne oplyser, maa konstatere, at Fangerne har en saadan Overflod af værdifulde Fødemidler, at de kaster dem bort, og den Klage, som man ligeledes træffer i Akterne, over, at Natbetjentene i deres Hviletider alle maa ligge under de samme Tæpper, at de Stole, de skal sidde paa i Hviletiden, er itu, at ikke hver Vagt har sin Regnkappe etc., som han skal benytte i daarligt Vejr, men maa tage det vaade Tøj, en anden lige har været iført, viser alt hen paa en Behandling af det underordnede Personale, der umuligt kunde give det nogen Følelse af dets Betydning og derfor umuligt kunde anspore dets Interesse for Tjenesten. Og det er da utænkeligt, at de Penge, som her kommer i Betragtning, kunde spille nogen Rolle.

Lønningerne ved Fængselsvæsenet er i dette Øjeblik for smaa, Pladsen i Fængslerne er for lille. Med stigende Befolkning og med stigende Kriminalitet desto værre maa Udgiften til Fængselsvæsenet stige. Endnu kan dømt Fanger i indtil halve Aar vente i Arresterne, før de kan føres til Afsoning i Fængslerne, af Mangel paa Plads. Hvilket Fangemateriale mod-